

מסמך 156

מסמך 156

השהות בצור ובצידון

בשעות אחר הצהריים של יום שישי, ה-10 ביוני, הגיעו ישוע ועמיתיו לאזור צידון, שם הם התארחו בביתה של אישה אמידה אשר הייתה מאושפזת בבית החולים של בית צידה בתקופה שבה הפופולאריות של ישוע הייתה מצויה בשיאה. האוונגליסטים והשליחים התארחו בבתי חבריה של האישה באותה שכונה, והם בילו את השבת במנוחה בסביבה המרעננת הזו. בטרם הכינו את עצמם ליציאה לביקור בערי החוף בצפון, הם בילו בצידון ובסביבותיה במשך קרוב לשבועיים וחצי.

השבת הזו של חודש יוני הייתה שבת שקטה עד מאוד. האוונגליסטים והשליחים היו שקועים לחלוטין בהגות בדרשות אשר נשא המאסטר בדרכם אל צידון על אודות הדת. כל אחד מהם הצליח להבין חלק ממה שישוע אמר להם, אבל איש מהם לא הבין את מלוא החשיבות של הדברים אשר לימד.

1. האישה הסורית

בקרבת הבית של קרוסקה, שבו שהה המאסטר, חיה אישה סורית אשר שמעה רבות על אודות ישוע כמרפא וכמורה כביר, ובשעות אחר הצהריים של אותה שבת היא באה לביקור והביאה אתה את בתה הקטנה. הילדה, אשר הייתה בת שתיים-עשרה שנים בקירוב, סבלה ממחלת עצבים קשה אשר התאפיינה בעוויתות ובתופעות קשות אחרות.

ישוע הזהיר את עמיתיו לבל יודיעו לאיש על נוכחותו בביתה של קרוסקה, והסביר להם כי הוא מבקש לנוח. ואף-על-פי שהם צייתו להוראות המאסטר, משרתה של קרוסקה הלך אל ביתה של האישה הסורית הזו, נוכח שמה, להודיע לה שישוע מתאכסן בבית גבירתו והאיץ באם המודאגת הזו להביא את בתה הנגועה בחולי אל הבית על-מנת שתתרפא מחוליה. האם הזו האמינה, כמובן, כי רוח טמאה – שד – דבקה בבתה.

כאשר נורנה הגיעה עם בתה אל הבית, הסבירו לה התאומים לבית חלפי באמצעות מתורגמן כי המאסטר נח וכי לא ניתן להפריע לו במנוחתו; נורנה מיד השיבה כי היא והילדה תישארנה בדיוק שם עד אשר המאסטר יסיים את מנוחתו. גם פטרוס ניסה להסביר לה בהיגיון ולשכנע אותה ללכת הביתה. הוא הסביר כי ישוע עייף מן ההוראה ומן הריפוי, וכי הוא הגיע לפיניקי על-מנת ליהנות מתקופה שקטה של מנוחה. אך כל אלה לא הועילו; נורנה לא הייתה מוכנה לעזוב. על הפצרותיו של פטרוס היא השיבה רק: "אני לא אלך מכאן עד שאראה את המאסטר שלך. אני יודעת שהוא יכול לגרש את השד מילדתי, ואני לא אלך עד שהמרפא יראה את בתי."

אז ניסה תומאס לשלח את האישה, אך ללא הועיל. ולו היא אמרה: "אני מאמינה שהמאסטר שלך יכול לגרש את השד שמענה את ילדתי. שמעתי על הנפלאות שלו בגליל ואני מאמינה בו. מה קרה לכם, תלמידיו, שאתם מנסים לשלח את אלה שמבקשים את עזרת המאסטר שלכם?" ולשמע המילים האלה, תומאס נסוג.

אז צעד קדימה שמעון הקנאי על-מנת לגעור בנורנה. אמר שמעון: "אישה, את גויה דוברת יוונית. אין זה ראוי שתצפי מן המאסטר לקחת את הלחם אשר נועד לילדי הבית המועדפים ולהשליך אותו אל הכלבים." אך נורנה סירבה להיעלב מהמהלומה הזו של שמעון. תשובתה הייתה רק: "כן המורה, אני מבינה את מילותיך. אני לא יותר מכלב בעיני היהודים, אבל בשביל המאסטר שלך,

אני כלב מאמין. אני נחושה שהוא יראה את הבת שלי, כי אני משוכנעת שאם הוא רק יביט בה, הוא ירפא אותה. ואפילו אתה, אישי הטוב, לא תעז למנוע מן הכלבים את הזכות ליהנות מכמה פירוים שעשויים ליפול מעל השולחן של הילדים."

ובדיוק באותו רגע, ממש לנגד עיניהם, התקף עוויתות אלים אחז בילדה הקטנה, והאימא זעקה: "הנה אתם רואים שרוח טמאה אחזה בבתי. אם אתם לא מתרשמים מהצורך שלנו, אני אפנה אל המאסטר שלכם והוא בטח יתרשם. הוא שמסופר עליו שהוא אוהב את כל בני האדם, ואפילו מעז לרפא את הגויים המאמינים. אתם, אתם לא ראוים להיות התלמידים שלו. ואני לא אלך עד שבתי תירפא."

ישוע, אשר שמע את כל השיחה הזו מבעד לחלון פתוח, יצא כעת החוצה, להפתעתם הרבה, ואמר: "הו אשה, רבה אמונתך. כה רבה היא עד כי לא אוכל למנוע ממך את אשר ביקשת; לך בשלום. כי בתך כבר נרפאה." ומאותה שעה ואילך הילדה הקטנה הייתה בריאה. בעת שנורנה נטלה את בתה והחלה לצאת, התרה בהן ישוע לבל תספרנה לאיש על כל אשר אירע; ואף כי עמיתיו אכן צייתו לבקשתו זו, האם והבת לא חדלו מלהכריז על עובדת ריפוייה של הילדה בכל רחבי האזור ואפילו בצידון, עד כדי כך שישוע ראה לנכון להחליף את מקום מגוריו ימים ספורים לאחר מכן.

למחרת היום, בעת שישוע לימד את השליחים, הוא ציין את ריפוי בתה של האישה הסורית, ואמר: "וכך היה תמיד; הנכם רואים בעצמכם כי הגויים יכולים להאמין אמונה גואלת בבשורת מלכות השמים. אמן, אמן אני אומר לכם, כי הגויים יעלו על ילדי אברהם בכניסה אל מלכות האב, אם אלה לא יראו אמונה מספקת בכדי לבוא בשערי המלכות."

2. מלמדים בצידון

בעת שישוע ועמיתיו נכנסו אל צידון, הם צעדו על גשר, הגשר הראשון שרבים מהם ראו מימיהם. בעת שהם צעדו על הגשר, אמר ישוע, בין יתר דברים אחרים: "העולם הזה הוא אך גשר; אתם יכולים לצעוד עליו, אך אל תחשבו לבנות עליו בית מגורים."

וכאשר החלו העשרים-וארבעה במלאכתם בצידון, הלך ישוע להשתכן בבית שנמצא מצפון לעיר, ביתן של יוסטה ושל אמה בִּרְנִיס. מדי בוקר לימד ישוע את העשרים-וארבעה בביתה של יוסטה, ואז הם יצאו ללמד ולהטיף בצידון בשעות אחר הצהריים והערב.

השליחים והאוונגליסטים התעודדו עד מאוד מהאופן שבו הגויים בצידון קיבלו את המסר שהביאו אתם; במהלך שהותם הקצרה במקום רבים מהם הצטרפו למלכות. במהלך תקופת העבודה הזו בת ששת השבועות בפניקיה נרכשו נשמות רבות למלכות, ואולם, לאחר מכן, נטו הסופרים היהודים של כתבי הבשורה לדלג על קבלת הפנים החמה הזו של הגויים לתורת ישוע, כאשר בה בעת, מספר גדול כל-כך מבני עמו היו עוינים כלפיו.

במובנים רבים, המאמינים הגויים הללו העריכו את תורתו של ישוע במלאות גדולה יותר מאשר היהודים. רבים מן התושבים הסורים-פניקים דוברי היוונית הללו הגיעו לידי ההבנה שלא רק שישוע היה כמו האל, אלא שגם שהאל היה כמו ישוע. אלו המכונים כופרים הבינו היטב-יחסית את תורתו של המאסטר באשר לאחידות החוקים בעולם הזה וביקום כולו. הם הבינו כי אלוהים אינו נושא פני איש, גזע, או אומה; שאין משוא פנים מצד האב האוניברסאלי; שתמיד היקום כולו הינו שומר חוק ומהימן לחלוטין. הגויים הללו לא פחדו מישוע; הם העזו לקבל את המסר שלו. במהלך הדורות בני האדם לא הצליחו להבין את ישוע; הם פחדו מכן.

ישוע הבהיר לעשרים-וארבעה כי הוא לא נס מן הגליל משום שחסר לו האומץ להתעמת עם אויביו. הם הבינו כי הוא עדיין לא היה מוכן להתמודדות פתוחה עם הדת המאורגנת, וכי הוא לא ביקש להפוך לקדוש מעונה. היה זה במהלך אחד מן המפגשים הללו בביתה של יוסטה, שהמאסטר אמר לתלמידיו לראשונה כי "השמים והארץ יעברו ודברי, דברי אמת, לא יעברו."

הנושא שלימד ישוע בצידון היה התקדמות רוחנית. הוא אמר להם שהם לא יכולים לעמוד במקום; שיהיה עליהם להתקדם בצדקתם, או לחלופין – להידרדר אל הרוע ואל החטא. הוא התרה בהם "לשכוח את הדברים אשר שייכים לעבר וללכת במרץ קדימה, לאמץ את מציאויות המלכות הגדולות יותר." הוא האץ בהם לא להסתפק במעמד של ילדים בבשורה, אלא לשאוף למעמד של בנים אלוהיים מלאים, בהתייחדות עם הרוח ובאחוות המאמינים.

אמר ישוע: "תלמידי לא רק חדלים מעשות רע, אלא לומדים לעשות טוב; עליכם לא רק להיטהר מכל החטאים המודעים, כי אם לסרב גם לשאת רגשות של אשמה. אם תתוודו על חטאותיכם, ייסלח לכם; לכן היו בעלי מצפון נקי מכל עבירה."

ישוע נהנה מאוד מחוש ההומור המפותח של הגויים. היה זה חוש ההומור שהפגינה נורנה, האישה הסורית, כמו גם אמונתה הגדולה והנחושה, אשר כה נגעו ללבו של המאסטר ולרחמיו. ישוע הצטער כל-כך על כך שבני עמו – היהודים – היו כל-כך חסרי חוש הומור. פעם הוא אמר לתומאס: "בני עמי לוקחים את עצמם יותר מדי ברצינות; ואין להם כמעט כל הערכה להומור. דתם המעיקה של הפרושים אף-פעם לא הייתה יכולה להיוולד בקרב עם בעל חוש הומור. והם גם נעדרי עקביות; הם מתקשים לבלוע את היתוש אבל בולעים את הגמל."

3. המסע במעלה החוף

ביום שלישי, ה-28 ביוני, עזבו המאסטר ועמיתיו את צידון ועלו במעלה החוף אל עבר פּוֹרְפִירִיוֹן וחולֶדָה. שם קיבלו אותם הגויים בסבר פנים יפות, ורבים מהם הצטרפו למלכות במהלך השבוע שבו הם לימדו והטיפו. השליחים הטיפו בפּוֹרְפִירִיוֹן ואילו האוונגליסטים לימדו בחולדה. בעת שהעשרים-וארבעה היו עסוקים במלאכתם, עזב אותם ישוע למשך תקופה בת שלושה ימים. הוא יצא לביקור בעיר החוף ביירות, שם פגש איש סורי בשם מלאך, אדם מאמין אשר ביקר בבית צידה שנה קודם לכן.

ביום רביעי, ה-6 ביולי, הם שבו כולם לצידון ושהו בביתה של יוסטה עד לבוקר יום ראשון, עת יצאו דרומה דרך החוף לכיוון צור, ועברו בעיירה בשם צרפת. הם הגיעו לצור ביום שני, ה-11 ביולי. עד לעת הזו, השליחים והאוונגליסטים כבר התרגלו לפעול בקרב מה שמכונה הגויים, אשר לאמיתו של דבר היו בעיקר צאצאי השבטים הכנעניים הקדומים ממוצא שמי. כל האנשים הללו דיברו את השפה היוונית. השליחים והאוונגליסטים הופתעו עד מאוד מן הלהיטות שבה האזינו הגויים לבשורה ומן הנכונות שבה רבים מהם האמינו בה.

4. בצור

בצור הם לימדו מיום ה-11 ביולי ועד ה-24 ביולי. כל אחד מן השליחים נטל עמו את אחד מן האוונגליסטים, וזוגות-זוגות הם יצאו ללמד ולהטיפ בכל רחבי צור וסביבותיה. האוכלוסייה הרב-לשונית של עיר הנמל הזו שמעה אותם בשמחה, ורבים הוטבלו לאות הצטרפותם למלכות. ישוע מיקם את המטה בביתו של יהודי מאמין בשם יוסף, אשר חי כחמישה או שישה קילומטרים מדרום לצור, לא הרחק מקבר המלך חירם, אשר מלך על עיר המדינה צור בימי דוד ושלמה.

במהלך השבועיים הללו, נכנסו השליחים והאוונגליסטים לצור באופן יומיומי דרך המזח של אלכסנדר, ושם הם ניהלו מפגשים קטנים. ובכל לילה, רובם שבו ללון במחנה שבביתו של יוסף מדרום לעיר. בכל יום באו מאמינים מן העיר לשוחח עם ישוע במקום מנוחתו. המאסטר נשא דברים בצור רק פעם אחת ויחידה, בשעות אחר הצהריים של יום ה-20 ביולי, ודיבר אל המאמינים על אודות אהבתו של האב כלפי כלל האנושות ועל אודות משימתו של הבן לגלות את האב לכל הגזעים אשר על-פני הארץ. העניין בבשורת המלכות בקרב הגויים היה כה עז, עד כי באותה הזדמנות נפתחו בפניו של ישוע שערי מקדש מלקרת. מעניין לציין כי בשנים מאוחרות יותר נבנתה כנסייה נוצרית בדיוק באותו המקום שבו נמצא המקדש העתיק הזה.

רבים ממנהיגי תעשיית הצבע הסגול של צור האמינו במלכות. הצבע הסגול היה זה אשר הפך את צור ואת צידון למפורסמות ברחבי העולם, ובהמשך לכך תרם כל-כך להתרחבות המסחר שלהן ולהתעשרותן. מעט אחר כך, כאשר החלה להידלדל אוכלוסיית רכיכות הים אשר נדרשו לשם הפקת הצבע, רבים מן התעשיינים הללו יצאו בחיפוש אחר מושבות חדשות של אותן רכיכות. וכך הם נדדו אל קצוות תבל ונשאו עמם את המסר על אודות אבהות האל ואחוות האדם – את מסר בשורת המלכות.

5. ישוע מלמד בצור

בשעות אחר הצהריים של אותו יום רביעי, סיפר ישוע לחסידיו במסגרת הדברים אשר נשא את הסיפור על אודות החבצלת הלבנה אשר נושאת את ראשה הצחור גבוה אל עבר אור השמש, בעוד ששורשיה תקועים עמוק בבז' הכהה של האדמה אשר מתחת לה. "דומה הדבר", הוא אמר, "לאדם אשר שורשיו ומקורו באדמת עולם החי של טבעו האנושי, אך באמצעות אמונתו הוא יגביה את טיבו הרוחני מעלה אל אור שמש האמת השמימית ויניב את פירות הרוח הנאצלים הלכה למעשה."

היה זה במהלך אותה דרשה שישוע השתמש בפעם הראשונה, ובפעם היחידה, במשל אשר נגע למקצועו שלו – נגרות. וכך הוא אמר בעת שדרש "לבנות היטב את היסודות לאופי נאצל של מתת רוח": "על-מנת להניב את פירות הרוח עליכם להיוולד מן הרוח. אם תבקשו לחיות חיים מלאי-רוח בקרב אחיכם, עליכם ללמוד מן הרוח ולהיות מונחים על-ידה. אך אל לכם לשגות כאותו נגר מטופש אשר מבזבז זמן יקר על חיתוך, מדידה וליטוש של קורת עץ אשר תוכה מרקיב ותולעים אכלו בה, ולאחר שהשקיע את כל מאמציו בקורה הבלתי-ראויה, חייב הוא לדחות אותה כבלתי-מתאימה בכדי לשמש יסוד למבנה שאותו הוא מבקש לבנות, מבנה אשר נדרש לעמוד בפגעי הזמן ומגז האוויר. ראוי לו לכל אדם לוודא כי יסודות האופי האינטלקטואלי והמוסרי שלו יתמכו כראוי במבנה-העל של הטבע הרוחני הגדל והנאצל, אשר עתיד להתמיר את הדעת בת התמותה, ואז – בשותפות עם אותה דעת אשר נוצרה-מחדש – עתיד הוא לפתח את נשמת הייעוד האלמותית. הטבע הרוחני שלכם – הנשמה אשר נוצרה מתוך שיתוף – הינה דבר צומח וחי, ואילו הדעת והמוסר של היחיד הינם הקרקע אשר ממנה חייבים לצמוח ולבוא לידי ביטוי המופעים הגבוהים יותר הללו של ההתפתחות האנושית ושל הייעוד האלוהי. ואף כי מצע הקרקע של הנשמה המתפתחת הינו אנושי וחומרי, ייעודו של הייצור אשר נוצר משילוב הדעת והרוח הוא רוחני ואלוהי."

בערב של אותו היום שאל נתנאל את ישוע: "מאסטר, למה אנחנו מתפללים שהאל לא יביאנו לידי ניסיון בשעה שאנחנו יודעים היטב, ממה שגילית לנו על האב, שהוא אף-פעם לא עושה כדבר הזה?" על כך ענה ישוע לנתנאל:

"אין להתפלא על כך שתשאלו שאלות כאלה, היות שאתם מתחילים לראות את האב כפי שאנוכי מכיר אותו, ולא כפי שראו אותו ראשוני הנביאים היהודים במעורפל. היטב תדעו כי אבותיכם נטו

לראות את יד האל כמעט בכל מאורע. הם חיפשו את יד האל בכל מופעי הטבע ובכל מאורע יוצא-דופן בהתנסותו של האדם. הם קישרו את האל הן לטוב והן לרע. הם סברו כי הוא ריכך את לבו של משה והקשיח את לבו של פרעה. כאשר האדם הרגיש דחף עז לעשות דבר-מה, בין אם טוב ובין אם רע, הוא נהג להתייחס לרגשות הבלתי-שגרתיים הללו ולומר: 'שמעתי את קול האל אומר, עשה כך וכך, או לך לכאן או לך לשם'. ובהתאם לכך, מכיוון שהאדם נתון בניסיון לעיתים כה קרובות ובעוצמה כה גדולה, נוצר אצל אבותינו המנהג להאמין כי האל הולך אותם לשם על-מנת להעמידם בניסיון, להענישם או לחזקם. אבל אתם אכן תיטיבו לדעת. הן אתם יודעים שלעיתים קרובות עומד האדם בפני הניסיון הנובע מדחפיו האנוכיים שלו עצמו, ומן היצרים החייתיים שבו. וכאשר תעמדו אתם בניסיון מעין זה, אנוכי מנחה אתכם לזהות את הניסיון בכנות בדיוק כפי שהוא, ולהכווין בתבונה את כוחות הרוח, הדעת והגוף, אשר מבקשים להתבטא אל ערוצים גבוהים יותר ואל עבר מטרות אידיאליסטיות יותר. ובדרך הזו אתם עשויים להתמיר את הניסיונות שלכם לכדי אותם סעדים מרוממי-רוח בחיי האדם, בעוד שאתם נמנעים כמעט לחלוטין מאותם עימותים מיותרים ומחלישים שבין הטבע החייתי לטבע הרוחני."

"אך הבה ואזהיר אתכם מפני הטיפשות שבניסיון להתגבר על הפיתוי באמצעות מאמץ וכוח הרצון האנושי לבדם, תוך שאתם מחליפים רצון אחד ברצון אחר אשר לכאורה הינו נעלה יותר. אתם תצליחו להתגבר באמת על הפיתויים אשר נובעים מן הטבע הנמוך והפחות אך ורק כאשר תגיעו למקום שבו היתרון הרוחני מתגשם, לפי שבאמת פיתחתם עניין ואהבה בצורות ההתנהגות האידיאליסטיות יותר, אשר אותן מנסה הדעת שלכם להחליף בצורות ההתנהגות הנמוכות והפחות אידיאליסטיות, אשר אותן אתם מכירים כפיתויים. ובדרך הזו, ההתמרה הרוחנית היא אשר תגאל אתכם מן השעבוד ההולך והגדל להדחקתם המטעה של הרצונות האנושיים. הישן והנחות יפנה מקום לחדש ולנעלה. בלבבות אלו המוארים באהבת האמת לעולם יגבר היופי על הכיעור. אהבה רוחנית חדשה וכנה מייצרת אנרגיה-מסלקת רבת-עוצמה. ואומר לכם שוב את זאת: אל תשתמשו ברוע בכדי לגבור על הרוע, כי אם השתמשו בטוב בכדי לגבור על הרוע."

עמוק אל תוך הלילה המשיכו השליחים והאוונגליסטים לשאול שאלות, ומן התשובות הרבות נציג לפניכם את המחשבות הבאות, המנוסחות מחדש במונחים מודרניים:

שאפתנות רבת-עוצמה, שיקול דעת אינטליגנטי וחוכמה למודת ניסיון נדרשים לשם הצלחה חומרית. המנהיגות נשענת על יכולת טבעית, על שיקול דעת, על כוח רצון ועל נחישות. הייעוד הרוחני תלוי באמונה, באהבה ובמסירות לאמת – ברעב ובצמא לצדיקות – ברצון בלב-שלם למצוא את האל ולהידמות לו.

אל נא תתייאשו מכך שגיליתם כי הנכם בני אנוש. יש והטבע האנושי נוטה אל עבר הרוע, אך הוא איננו חוטא מטבעו. אל תיפול רוחכם משום שלא הצלחתם לשכוח כמה מן ההתנסויות שעליהן אתם מתחרטים. השגיוות שלא תצליחו לשכוח בזמן יישכחו בנצח. הקלו על משא הנשמה בכך שתמהרו לאמץ נקודת מבט מרחיקת-ראות על ייעודכם, התרחבות נתיבתכם ביקום.

אל תשגו בכך שתעריכו את הנשמה לפי הפגמים של הדעת או לפי מאַוִי הגוף. אל תשפטו את הנשמה ואל תעריכו את ייעודה לפי מאורע אנושי אומלל אחד. הייעוד הרוחני שלכם מותנה אך ורק בכמיהה הרוחנית ובתכלית הרוחנית שלכם.

הדת הינה ההתנסות הרוחנית הבלעדית של הנשמה האלמותית המתפתחת של אדם יודע-אל, ואולם, עוצמה מוסרית ואנרגיה רוחנית הינם כוחות רבי-עוצמה אשר בהם ניתן להשתמש בהתמודדות עם מצבים חברתיים קשים ולשם פתרון בעיות כלכליות סבוכות. הכישורים המוסריים והרוחניים הללו הופכים את חיי אדם לעשירים ולבעלי-משמעות רבה יותר בכל הרמות.

אם תלמדו לאהוב רק את אלה אשר יאהבו אתכם, יהיו חייכם קטנים ומרושעים. נכון הוא כי האהבה האנושית עשויה להיות הדדית, אך האהבה האלוהית שופעת החוצה ומבקשת לספק. ככל שליצור יש פחות אהבה, כן יגדל הצורך שלו באהבה, וכן תבקש האהבה האלוהית למלא את הצורך. אהבה לעולם איננה מבקשת לעצמה דבר, והיא אינה ניתנת להענקה-עצמית. אהבה אלוהית לא ניתן לשמור לעצמי; אהבה שכזו חייבת להיות מוענקת באופן זולתני.

ראוי שלמאמינים במלכות תהיה אמונה מפורשת, אמונה בנשמה-שלמה בוודאות ניצחון הצדיקות. חייבים בנאי המלכות שלא יהיה להם כל ספק באשר לאמיתות בשורת גאולת הנצח. המאמינים חייבים ללמוד ולהמשיך ולהשתפר ביכולתם לצאת מחוץ לסערות החיים – לחמוק מצרות הקיום האנושי – בשעה שהם מרעננים את הנשמה, רוכשים השראה עבור הדעת ומחדשים את הרוח מתוך התייחדות של סגידה.

חוסר המזל אינו מייאש יחידים יודעי-אל, והאכזבה לא מדכאת אותם. המאמינים חסינים בפני הדיכאון אשר גורמות צרות חומריות גרידא; מאורעות עולם החומר לא מדאיגים את אלו אשר חיים ברוח. בכדי לעמוד מול התמורות, החליפות והצרות של החיים האנושיים, מתרגלים המועמדים לחיי נצח טכניקה מועילה ומחיה. בכל יום בחייו של מאמין אמיתי, הוא מוצא כי קל לו יותר לעשות את הדבר הנכון.

החיים הרוחניים מעצימים עד מאוד את הכבוד העצמי האמיתי. אך כבוד עצמי איננו הערצה-עצמית. כבוד עצמי לעולם מתואם עם אהבת הזולת ועם שירותו. לא יוכל אדם לכבד את עצמו יותר מן השיעור שבו הוא יאהב את שכנו; הדבר האחד מעיד על שיעור היכולת לעשות את הדבר האחר.

בחלוף הימים גדלים כישוריו של כל מאמין אמיתי למשוך את רעיו לאהוב את אמת הנצח. האם אתם פקחים היום יותר מאשר אתמול ביכולת שלכם לגלות לאנושות את הטוב? האם אתם מליצי יושר טובים יותר עבור הצדיקות בשנה הזו מאשר בשנה שעברה? האם אתם ממשיכי להשתפר בדרגת האומנות של הטכניקה שבה תובילו נשמות רעבות אל תוככי מלכות הרוח?

האם האידיאלים שלכם גבוהים מספיק בכדי להבטיח את הישרדותכם בנצח, בעוד שהרעיונות שלכם מעשיים מספיק על-מנת להפוך אתכם לאזרחים מועילים אשר פועלים על הארץ בשיתוף עם רעים בני התמותה? ברוח, אזרחותכם הינה שמימית; בגוף, אתם הנכם עדיין אזרחי ממלכות הארץ. מסרו את כל אשר הינו חומר לקיסרים ואת כל אשר הינו רוח לאל.

שיעור הקיבולת הרוחנית של הנשמה המתפתחת הוא אמונתכם באמת ואהבתכם את האדם, ואולם, שיעור עוצמת האופי האנושי שלכם הוא יכולתם לעמוד בפני פיתוי לנטור טינה וביכולת להימנע מלשקוע בהרהורים אל מול הצער העמוק. התבוסה היא המראה האמיתית שבה תוכלו להתבונן נכוחה בעצמי האמיתי שלכם.

האם כאשר אתם מתבגרים ורוכשים ניסיון בענייני המלכות, אתם נוהגים ביתר טקט בבני-אדם בעייתיים ומגלים יתר-סובלנות באשר לחיים לצד עמיתים עקשנים? הטקט מהווה את נקודת המשען של המנוף החברתי, ואילו הסובלנות הינה סימן ההיכר של נשמה גדולה. אם מתנות קסומות ונדירות שכאלה כבר ברשותכם, בחלוף הימים תהפכו לערניים ולמנוסים יותר במאמץ הראוי שלכם להימנע מכל אי-ההבנות החברתיות הבלתי-נחוצות. נשמות חכמות מעין אלה מסוגלות להימנע ממרבית הצרות, אשר בוודאי תהיינה נחלתם של אלו אשר סובלים מחוסר התאמה רגשי, אלו אשר מסרבים להתבגר, ואלו אשר מסרבים להזדקן בחן.

מסמך 156

בכל מאמצים להטיף לאמת ולהכריז על הבשורה, הימנעו מחוסר-כנות ומחוסר-הוגנות. אל תבקשו הכרה אשר לא זכיתם לה, אל תכמהו לאהדה אשר אינכם ראויים לה. קבלו אהבה בחופשיות ממקורות אלוהיים וממקורות אנושיים כאחד, בלא תלות במה שאתם ראויים לו, ובתמורה אהבו בחופשיות. אך באשר לכל דבר אחר הקשור לכבוד ולהערצה, בקשו אך ורק את מה שמגיע לכם בכנות.

בן התמותה יודע האל בטוח בגאולה; הוא אינו פוחד מן החיים; הוא כן ומתמיד. הוא יודע לעמוד באומץ בסבל שלא-ניתן להימנע ממנו; והוא אינו מתלונן אל מול קושי אשר לא ניתן לחמוק ממנו.

המאמין האמיתי אינו מתעייף מלעשות טוב רק מפני שעומדים מולו מכשולים. הקושי מלכה את תשוקתו של אוהב האמת, ואילו המכשולים רק מאתגרים את יכולתו של בונה המלכות העשוי לבלי-חת להתאמץ.

ודברים רבים נוספים לימד אותם ישוע לפני שהם יצאו בדרכם לצור.

ביום לפני שישוע עזב את צור על-מנת לחזור לאזור הכנרת, הוא כינס את עמיתיו והנחה את שנים-עשר האוונגליסטים לחזור בדרך אחרת מזו שבה צעדו הוא ושנים-עשר השליחים. לאחר שהאוונגליסטים עזבו את ישוע, הם מעולם לא שהו שובו במחיצתו בקרבה שכו.

6. החזרה מפיניקי

בסביבות צהרי יום ראשון, ה-24 ביולי, עזבו ישוע והשנים-עשר את ביתו של יוסף, אשר מדרום לצור, וירדו בדרך החוף אל עבר עכו. שם הם שהו במשך יום אחד ודיברו מילות נחמה אל חבורת המאמינים שהתגוררה במקום. פטרוס הטיף באוזניהם בערב של יום ה-25 ביולי.

ביום שלישי הם עזבו את עכו, והתרחקו מקו החוף מזרחה בדרך לטבריה עד סמוך ליודפת. ביום רביעי הם שהו ביודפת והמשיכו ללמד את המאמינים בנושאים הקשורים למלכות. ביום חמישי הם עזבו את יודפת, הלכו צפונה בדרך המחברת את נצרת עם הר הלבנון, ועברו דרך רמה אל כפר זבולון. ברמה הם קיימו פגישות ביום השישי, ועשו שם את השבת. לזבולון הם הגיעו ביום ראשון, ה-31 בחודש, שם קיימו פגישה באותו ערב ויצאו למחרת בבוקר.

בעוזבם את זבולון הם צעדו עד לצומת של דרך מגדל-צידון, בסמוך לגוש חלב, ממנו עשו את דרכם לשוב כנרת, אשר לחופיו המערביים של האגם הגלילי, מדרום לכפר נחום. שם הם קבעו להיפגש עם דוד זבדיה ולהיוועץ עמו בקשר לצעד הבא אשר יש לעשותו בעבודת ההטפה לבשורת המלכות.

במהלך פגישה קצרה עם דוד הם למדו כי מנהיגים רבים התאספו באותה עת בצדו השני של האגם, ליד כורסי, ולפיכך הם חצו באותו ערב את האגם בסירה. במשך יום אחד הם נחו בשקט בגבעות, ולמחרת צעדו לפארק, בסמוך למקום שבו האכיל המאסטר פעם את חמשת האלפים. כאן הם נחו במשך שלושה ימים וקיימו פגישות יומיות שבהן נטלו חלק כחמישים גברים ונשים, השארית של מה שהייתה בעבר חבורת המאמינים הגדולה אשר חיה בכפר נחום ובסביבותיו.

במשך היעדרו של ישוע מכפר נחום ומן הגליל, התקופה שבה שהה בפיניקי, הגיעו אויביו למסקנה שכלל התנועה פורקה וכי מנוסתו בבהלה של ישוע העידה על כך שהוא כל-כך נבהל, עד שכלל הנראה הוא אף-פעם לא ישוב להטרידם. כמעט כל ההתנגדות הפעילה לתורתו התפוגגה. המאמינים שוב החלו להתכנס בפומבי, והחל תהליך התחברות הדרגתי אך יעיל של אלה אשר שרדו באמת את הסינון הגדול שחל זה עתה בקרב המאמינים של הבשורה.

מסמך 156

פיליפוס, אחיו-למחצה של הורדוס, הפך במידת-מה למאמין בישוע, ומסר כי המאסטר היה חופשי לחיות ולפעול בתחומי שלטונו.

הצו לסגור את שערי בתי הכנסיות היהודיים בפני תורתו של ישוע וחסידיו פעל לרעתם של הסופרים והפרושים. מיד כאשר הסיג ישוע את עצמו מהעמדה של דמות שנויה במחלוקת, החלה מתעוררת תגובה בקרב כלל העם היהודי; התפתחה תרעומת כללית כנגד הפרושים ומנהיגי הסנהדרין בירושלים. רבים מרבני בתי הכנסת החלו לפתוח את שעריהם בסתר בפני אבנר ועמיתיו, בטענה שהמורים הללו היו חסידיו של יוחנן ולא תלמידיו של ישוע.

אפילו בלב של הורדוס אנטיפס חל שינוי, וכאשר נודע לו כי ישוע שוהה מעבר לאגם בשטח של אחיו פיליפוס, הוא שלח מסר ואמר כי למרות שחתם על צו למעצרו של ישוע בגליל, הוא לא התיר לעצור אותו בפראה, ורמז בכך כי ישוע לא יופרע אם יישאר מחוץ לגליל; והוא שלח את אותו מסר אף למנהיגים בירושלים.

זה היה המצב בסביבות הראשון לאוגוסט, שנת 29 לספירה, המועד שבו שב המאסטר מן המסע לפיניקי והחל לארגן מחדש את הכוחות הפזורים, המדולדלים אך הנאמנים, לקראת שנת פעולתו האחרונה עלי אדמות, אשר הייתה שנה מרובת אירועים.

נושא המאבק הוגדר בבהירות בשעה שהמאסטר ועמיתיו החלו להכין את עצמם להטפה לדת חדשה, דת הרוח של האל החי אשר שוכן בדעת בני האדם.